

Kontakty z Mediami
i Informacja

Sąd Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 116/20

Luksemburg, 23 września 2020 r.

Wyrok w sprawach połączonych T-515/13 RENV Hiszpania/Komisja
i T-719/13 RENV

Lico Leasing, SA i Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de
Reconversión, SA / Komisja

**Hiszpański system podatkowy stosowany do niektórych umów leasingu
finansowego zawartych przez stocznie stanowi system pomocy**

Bezprawnie przyznaną z tego tytułu pomoc państwa należy odzyskać od beneficjentów

W 2006 r. do Komisji Europejskiej złożono szereg skarg w przedmiocie stosowania „hiszpańskiego systemu leasingu podatkowego” („SLP”) do niektórych umów leasingu finansowego, ponieważ umożliwiało ono przedsiębiorstwom żeglugowym skorzystanie z obniżki cen o 20–30% na zakup statków zbudowanych w hiszpańskich stoczniach. Zdaniem Komisji celem SLP było generowanie na rzecz ugrupowań interesów gospodarczych („UIG”) i inwestorów należących do UIG korzyści podatkowych, których część była następnie przekazywana przedsiębiorstwom żeglugowym nabywającym nowy statek.

W decyzji¹, wydanej w lipcu 2013 r., Komisja uznała, że SLP stanowi częściowo niezgodną z rynkiem wewnętrznym pomoc państwa² w formie selektywnej korzyści podatkowej. Ponieważ ten system pomocy został wprowadzony od dnia 1 stycznia 2002 r. z naruszeniem obowiązku notyfikacji³, nakazała ona władzom krajowym odzyskać tę pomoc od inwestorów, mianowicie od członków UIG.

We wrześniu 2013 r. Hiszpania, Lico Leasing SA i Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión, SA („skarżące”) wniosły skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji. W wyroku z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie Hiszpania i in./Komisja⁴ ([T-515/13 i T-719/13](#)), Sąd Unii Europejskiej orzekł, że korzyść uzyskana przez inwestorów UIG nie jest selektywna i że uzasadnienie dotyczące kryteriów zakłócenia konkurencji oraz wpływu na wymianę handlową jest niewystarczające. W związku z tym stwierdzono nieważność decyzji Komisji bez potrzeby orzekania w przedmiocie pozostałych zarzutów i argumentów przedstawionych przez skarżących. Trybunał, do którego wniesione zostało odwołanie sformułowane przez Komisję, uchylił wyrok Sądu w swym wyroku z dnia 25 lipca 2018 r. w sprawie Komisja/Hiszpania i in.⁵([C-128/16 P](#)). Trybunał stwierdził bowiem, że Sąd, dokonując analizy, czy środki podatkowe mają selektywny charakter, błędnie zastosował postanowienia traktatu dotyczące pomocy państwa i wbrew temu, co stwierdził, decyzja Komisji nie jest dotknięta brakiem uzasadnienia. Wskazawszy, że Sąd nie wypowiedział się w przedmiocie wszystkich podniesionych przed nim zarzutów, Trybunał orzekł, iż sprawy nie znajdują się na etapie pozwalającym na wydanie orzeczenia i w związku z tym postanowił skierować je do ponownego rozpoznania przez Sąd.

W ogłoszonym w wyniku przekazania sprawy do ponownego rozpoznania wyroku z dnia 23 września 2020 r., Hiszpania i in./Komisja (T-515/13 RENV i T-719/13 RENV), Sąd oddalił skargi wniesione przez skarżących.

¹ Decyzja Komisji 2014/200/UE z dnia 17 lipca 2013 r. w sprawie pomocy państwa SA.21233 C/11 (ex NN/11, ex CP 137/06) wdrożonej przez Hiszpanię – System podatkowy stosowany do niektórych umów leasingu finansowego, zwany również „hiszpańskim systemem leasingu podatkowego” (Dz.U. 2014, L 114, s. 1).

² W rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

³ Przewidzianego w art. 108 ust. 3 TFUE.

⁴ Zobacz komunikat prasowy nr [150/15](#).

⁵ Zobacz komunikat prasowy nr [115/18](#).

Sąd zbadał w pierwszej kolejności kwalifikację środków podatkowych jako pomocy państwa. W tym względzie zweryfikował on przede wszystkim, czy Komisja mogła stwierdzić, że korzyści przyznane na podstawie SLP rozpatrywanego jako całość miały selektywny charakter. Po przypomnieniu orzecznictwa dotyczącego selektywności wynikającej z uprawnień dyskrecjonalnych administracji krajowych, gdy wykonują one swe kompetencje podatkowe⁶, Sąd zauważył, że organy podatkowe przyznały korzyści wynikające z rozpatrywanego systemu podatkowego w ramach systemu uzyskania uprzedniego zezwolenia na podstawie nieprecyzyjnych kryteriów wymagających wykładni, której dokonywanie nie było przedmiotem żadnych wytycznych. Organy podatkowe mogły zatem wyznaczyć datę rozpoczęcia amortyzacji na podstawie okoliczności określonych w sposób przyznający tym organom znaczny zakres uznania. Zdaniem Sądu istnienie tych względów uznaniowych mogło stawiać beneficjentów w uprzywilejowanej pozycji w stosunku do innych podatników znajdujących się w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej. W szczególności inne UIG mogły nie korzystać z wcześniejszej amortyzacji na tych samych warunkach. Ponadto decydując się na oddalenie argumentu, zgodnie z którym zezwolenia udzielono w praktyce wszystkim UIG prowadzącym działalność w danym sektorze, Sąd zaznaczył, że ze względu na uznaniowy charakter *de iure* przepisów niewielkie znaczenie ma to, czy ich stosowanie było uznaniowe, czy też *de facto* takie nie było. Sąd wywiódł stąd, że ponieważ jeden ze środków umożliwiających skorzystanie z SLP, mianowicie zezwolenie na wcześniejszą amortyzację, jest w całości selektywny, Komisja nie popełniła błędu, uznając, iż system jest selektywny w całości. Sąd zaznaczył następnie, że rynek kupna i sprzedaży statków morskich jest otwarty na handel między państwami członkowskimi i że obniżenie o 20–30% ceny statku groziło przynajmniej zakłóceniem konkurencji na tym rynku, na którym prowadziły działalność UIG. Przesłanki dotyczące ryzyka zakłócenia konkurencji i wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi były zatem spełnione. Sąd w konsekwencji oddalił zarzut oparty na błędnej kwalifikacji środka jako pomocy państwa.

Sąd zbadał w drugiej kolejności odzyskanie bezprawnie przyznanej pomocy i oddalił szereg zarzutów podniesionych przez skarżących w tym względzie. W szczególności oddalił on podnoszony zarzut naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań. Skarżący nie byli bowiem w stanie wykazać, że uzyskali od Komisji dokładne, bezwarunkowe i spójne zapewnienia, z których wynikałoby, iż rozpatrywany system nie wchodził w zakres pojęcia „pomocy państwa”. Ponadto Sąd stwierdził, że Komisja w należyty sposób uwzględniła w swej decyzji wymóg pewności prawa, co skłoniło ją do ograniczenia w czasie odzyskania bezprawnie przyznanej pomocy. Odzyskanie pomocy ograniczono do pomocy przyznanej po publikacji decyzji dotyczącej francuskich podatkowych UIG, która położyła kres sytuacji braku pewności prawa wynikającej z decyzji Brittany Ferries⁷. W tym względzie Sąd stwierdził, że Komisja nie popełniła błędu, uznając, iż publikacja tej decyzji położyła kres wszelkiemu brakowi pewności prawa, ponieważ w tej decyzji system porównywalny do SLP uznano za pomoc państwa. Ponadto Sąd zaznaczył, że takiego ustalenia nie podważają późniejsze okoliczności, takie jak domniemana beczynność Komisji wobec rozpatrywanego systemu.

Wreszcie Sąd oddalił również zarzut oparty na naruszeniu zasad stosowanych do odzyskania pomocy. Skarżący negatywnie oceniają decyzję Komisji, ponieważ nakazano w niej odzyskanie całości pomocy od inwestorów (członków UIG), pomimo iż część korzyści podatkowej przekazano przedsiębiorstwom żeglugowym. Komisja zdecydowała bowiem, że przedsiębiorstwa żeglugowe nie są beneficjentami pomocy, skutkiem czego nakaz odzyskania pomocy dotyczy

⁶ Wyroki Trybunału: z dnia 26 września 1996 r. w sprawie Francja/Komisja ([C-241/94](#), pkt 23); z dnia 29 czerwca 1999 r., w sprawie DM Transport ([C-256/97](#), pkt 27); z dnia 18 lipca 2013 r. w sprawie P ([C-6/12](#), pkt 27); z dnia 25 lipca 2018 r. w sprawie Komisja/Hiszpania i in., ([C-128/16 P](#), pkt 55). Wyroki Sądu: z dnia 28 listopada 2008 r. w sprawie Hotel Cipriani i in./Komisja ([T-254/00](#), [T-270/00](#) i [T-277/00](#), pkt 97); z dnia 20 września 2019 r. w sprawie Port autonome du Centre et de l'Ouest i in./Komisja ([T-673/17](#), pkt 188).

⁷ Wydana w 2001 r. decyzja Brittany Ferries mogła prowadzić podmioty gospodarcze do uznania, że korzyści podatkowe, takie jak przyznane w ramach SLP, mogły być środkami ogólnymi, niestanowiącymi pomocy państwa. Jednakże zdaniem Komisji sytuacja braku pewności prawa zakończyła się z chwilą wydania decyzji w sprawie francuskich podatkowych UIG, opublikowanej w dniu 30 kwietnia 2007 r., która powinna była skłonić rozsądny i przezorny podmiot gospodarczy do uznania, że system podobny do SLP może stanowić pomoc państwa.

zatem tylko i całkowicie inwestorów, będących jedynymi beneficjentami całości pomocy ze względu na przejrzystość UIG. Sąd orzekł, że Komisja nie popełniła błędu, nakazując odzyskanie całości pomocy od inwestorów, pomimo iż przekazali oni część korzyści innym podmiotom gospodarczym, ponieważ nie traktowano tych podmiotów jako beneficjentów pomocy. To inwestorzy rzeczywiście skorzystali z pomocy z uwagi na okoliczność, że właściwe przepisy nie nakładały na nich obowiązku przekazania części pomocy osobom trzecim.

UWAGA: Odwołanie od orzeczenia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału w terminie dwóch miesięcy i dziesięciu dni od dnia zawiadomienia o tym orzeczeniu.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje wspólnotowe oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zarządzić ewentualnej próżni prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Sądu.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793